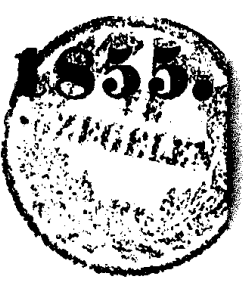

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks 5.50.

WOENSDAG 16 MEI.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:

Van één tot zes regels f 1.00.
Voor elken regel meer 0.15.
Behalve d 35 cta. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
worden geplaatst tegen betaling van f 1. het zegel
regt daaronder begrepen.

De afschaffing der slavernij is eene zóó heilige zaak dat de voorstanders, — wanneer zij op de wijze, die de heer BELMONTE tot de zijne maakt, bestreden worden — in verontwaardiging moeten uitbarsten. Het was ook die verontwaardiging, welke ons ernstige taal deed spreken, hoe ongerijmd ook het geheele betoog van den heer BELMONTE reeds bij den eersten oogopslag bleek te zijn.

Maar nu staat het *Goudsch Kronijkske* op en verdedigt ernstig de stellingen van den heer BELMONTE. In twee achtereenvolgende artikelen tracht dat blad aan te toonen, hoe de staf over de slavernij niet behoort gebroken te worden; dat de toestand der Negerbevolking in onze West-Indische Koloniën, geene slavernij, maar eene door de wet geregelde dienstbaarheid is!

Men moet inderdaad redacteur zijn van het *Goudsch Kronijkske*, om den nonsens van den heer BELMONTE op ernstige wijs te kunnen verdedigen door het bijbrengen van, zoo mogelijk, nog grooter nonsens, die niet missen zou een vrolijken indruk achter te laten, ware het niet, dat de verdediging van hetgeen wordt tegen het menschelijk gevoel en den menschelijken pligt steeds pijnlijk moet aandoen.

Wu, dank zij de gewone excentriciteit des redacteurs, het *Goudsch Kronijkske* den heer BELMONT verdedigt en daarmede de slavernij, zouden wij heiden te bewijzen, wanneer wij langer met ernst en waarheid bestreden, wat eigenlijk geen weerspraak behoeft. De zaak is nu op het gebied der belagchelijkheid gebracht.

Ware niet het vraagstuk van de afschaffing der slavernij een vraagstuk van den dag; stonden niet — om lezers te lokken — de woorden „Dr. W. R. HOEVELL in zijne Slaven en Vrijen“, op den titel van het werkje des heeren BELMONTE: het zou gewis geweest in de vergetelheid begraven zijn als het werk van Dr. HOSTMAN: „Over de beschaving der Negers“, wiens hoofdstelling — dezelfde als van den heer BELMONTE — hierop nederkomt: „om werkelijk vrij te zijn moeten de negers in slavernij blijven zuchten.“

Dit het werkje van den heer BELMONTE is ons geboden, dat de voornaamste autoriteit, dien hij aanvoert tot staving zijner meeningen, diezelfde Dr. HOSTMAN is, wiens uitspraken orakeltaal zijn voor den schrijver en wiens gevoelen hij zelfs hier en daar met warmte verdedigt. En om nu onze lezers in één de waarde te doen kennen van dat gezag, waarop de heer BELMONTE zich beroept, dat als 't ware de grondslag uitmaakt van zijn geheelen arbeid, herinneren wij, dat diezelfde Dr. HOSTMAN reeds in 1850 zijne denkbeelden over de noodzakelijkheid, om de slavernij te behouden en zijn betoog, hoe gelukkig die slavernij is voor den neger, ontwikkeld heeft in adressen aan de Tweede Kamer, waarover, bij monde van den heer DE FREMERIJ, in de zitting van 9 Julij 1850, het volgende verslag is uitgebragt:

J. W. R. Hostman, med. doctor, sedert 30 jaren ingezeten en grondeigenaar te Spriname, heeft aan deze Kamer twee adressen ingezonden, die ook gedrukt en aan de leden rondgedaald zijn; uwe commissie meent daarom te kunnen volstaan met eene zeer korte vermelding van den inhoud.

In het eerste stuk geeft de adressant te kennen, dat aan hem door den Minister van Koloniën eene remaneratatie voorwaardelijk zoude beloofd zijn, voor de mededeeling van belangrijke waarnemingen ten aanzien der kolonie Suriname, van welke bekend worden het voortbestaan van die kolonie met 40,000 menschen afhangt.

Hij verklaart, dat het eene aan de geheele menschheid gepleegde felonie is geweest, toen Groot-Britannie geweten- en zedeloos genoeg was der bevolking van Europa wijs te maken, dat negers door den zoogenaamden slavenhandel in slavernij waren overgegaan; dat veeler het tegendeel het geval geweest is, zoodanig dat zij daardoor in betrekkelijke vrijheid zijn overgegaan. Dat hij dus protesteert tegen de abolitie van den slavenhandel, en evenzeer tegen de emancipatie van negers in Suriname, omdat dit voor hen geenszins vrijheid, maar veeler slavernij ten gevolge zoude hebben; en eindigt met het verzoek

om hem zoodanig te remuneren, als met zijne opofferingen en stand in de maatschappij in verhouding staat.

In het tweede stuk verklaart hij, dat, indien deze Kamer zijne inzichten niet mogt deelen, hij de Staten-Generaal niet langer als zijne wettige overheid mag eerbiedigen, en dat hij in dat voor hem waarlijk zeer harde geval u zoude moeten verzoeken, hem gemotiveerd van al de verplichtingen te willen ontslaan, die hij als Nederlandsch onderdaan heeft; dat hij zich dan voorloopig tot andere mogendheden zal wenden, ten einde u later aan de gevraagde remuneratie te herinneren.

Daar deze adressen niet tot de bevoegdheid dezer Kamer behooren, is uwe commissie van oordeel dat daaromtrent zal moeten worden overgegaan tot de orde van den dag.

De tegenwoordige leden der Kamer, die ook in 1850 zitting hadden, zullen zich nog wel herinneren, hoe de gewone deftigheid der Kamer bij het vernemen van deze, schier ongeloofelijke stellingen en dreigementen, door eene uitbundige vrolijkheid werd vervangen. Nog klinkt ons als 't ware, de cenparige schaterlach in de ooren.

En 't is op dezen Dr. HOSTMAN, waarop de heer BELMONTE zijne bestrijding van de afschaffing der slavernij heeft gebouwd; 't is in zulk gezelschap dat het *Goudsch Kronijkske* zich schaart, om in het strijdperk te treden ter verdediging van hetgeen de vloek van ons Land kan worden!

Waarlijk: wie nu nog een ernstig woord spreekt over de polichinellen-vrucht van Dr. HOSTMAN's onzinnige denkbeelden, maakt zich zelf belagchelijk; en 't is alleen de scherts, waaraan 't voortaan geoorloofd is al het afschuwelijke der voorstelling, al het onmenschelijke van het beginsel tot hetgeen het wezenlijk is: tot het *burleske*, terug te brengen.

In het Regeringsantwoord op het Verslag der Kamer betrekkelijk het wetsontwerp tot afschaffing van den accijnz op het gemaal, is nadere inlichting gegeven omtrent den politieken toestand van ons vaderland met betrekking tot dien van Europa en van de redenen, die de regering tot het doen van het voorstel genoopt hebben:

Het is der Regering aangenaam de verzekering te kunnen geven, dat de politieke toestand ten opzichte van ons Vaderland zich thans niet bedenkelijker vertoont dan den 13den Februarij, toen het in behandeling zijnde wets-ontwerp werd aangeboden, evenzeer als die toestand toen nog gelijk was aan dien van den 20sten December des vorigen jaars. Alhoewel niemand thans, evenmin als toen, in staat is te voorspellen welken invloed de bestaande verwikkelingen door onvoorziene gebeurtenissen op ons Vaderland zouden kunnen uitoefenen: de Regering blijft het wenschelijk achten dat de weg, dien men op het gebied van afschaffing van belastingen wil bewandelen, voor goed worde afgebakend. Zij herhaalt hier hetgeen zij reeds den 13den Februarij zeide, dat zelfs, al zag men zich overhoopt in de noodzakelijkheid de uitvoering van dit ontwerp eenigen tijd te verschuiven, de menigvuldigheid der voorstellen, die zich in den laatsten tijd hebben opgevolgd, eene beslissing noodzakelijk maakt.

Wij zien hieruit, dat nog altijd het denkbeeld bij de Regering bestaat, om, indien omstandigheden het noodzakelijk maken, de uitvoering van het voorstel nog „eenigen tijd“ te verschuiven. Wanneer de wet spreekt van de uitvoering op 1 Januarij 1856: wij gelooven dat niet anders dan eene wet dien termijn kan doen verlengen. De Staten-Generaal zullen derhalve in de gelegenheid zijn te beoordeelen, of verschuiving van den tijd van uitvoering inderdaad noodzakelijk is. Intusschen, wanneer de Regering politieke omstandigheden op het oog heeft, en dit schijnt wel 't geval te zijn: dan komt het ons moeilijk voor, dat men voor omstandigheden, die soms bij het uur of bij den dag van standpunt of gewigt veranderen, tijdig genoeg eene wet zou kunnen tot stand brengen ter verschuiving van een maatregel, die, volgens de Regering, zoo omslagtige voorbereidende maatregelen noodig maakt. Bovendien strijdt het denkbeeld van verschuiving zelf ten eenenmale met ons beginsel: dat in gewone tijden ge-

wone, in buitengewone tijden buitengewone belastingen moeten worden geheven. Dat zelfde beginsel maakt het tot pligt, om, zoo spoedig doenlijk, in gewone tijden de lasten des volks te verlichten, om het voor buitengewone in staat te stellen, en veêrkracht te geven tot het doen van buitengewone offers.

De 's Gravenhaagsche *Nieuwsbode* tracht zich te verdedigen tegen ons betoog, dat hij zich bloot door luim laat leiden in zijn oordeel over het plaatselijk belastingstelsel; maar ook na die verdediging verklaren wij, dat het blad oordeelt over iets, wat het niet kent en onbekend maakt onbeminde. Zoo het met aandacht den loop der beraadslagingen over het hoofdstuk der Gemeentewet, dat over de plaatselijke belastingen handelt, had nagegaan: het zou niet te ontkennen zijn, dat er ja groote tegenstand tegen dat hoofdstuk bestond, maar meest van eene zijde, welke met den daad bewees, dat onbekendheid met den waren toestand der gemeentelijke geldmiddelen en met het bestaande stelsel van belastingen, zoo het al een stelsel heeten mogt, de voorname oorzaak der bestrijding is geweest. Wij hebben nog eens opzettelijk die beraadslagingen nagegaan en niets kon onze overtuiging verzwakken, dat geheel andere redenen dan de zucht tot handhaving van de belangen der gemeenten, dien tegenstand veroorzaakten. Het is waar, de Minister heeft dien tegenstand gebroken door art. 255 in de Gemeentewet op te nemen; maar wat daarbij is bepaald strekte in de eerste plaats, om te gemoet te komen aan de bezwaren, die tegen art. 254 bestonden en niet zoo gemakkelijk konden worden weggeruimd. Die bezwaren raken evenwel niet het eigenlijk plaatselijk belastingstelsel; maar wel de regten en loonen, die met plaatselijke belastingen worden gelijk gesteld. Zij betreffen een staathuishoudkundig beginsel, dat in elke gemeente in meerdere of mindere mate toepassing vinden moest, ook al werd geene enkele plaatselijke belasting geheven; een beginsel, dat met het vertier, den handel en de nijverheid in de naauwste betrekking staat en voor die belangen in meerdere of mindere mate bij zijne toepassing nadeelig kan werken of bevorderlijk zijn. Men kan bijv. toelaten, dat een stadswaag ruimere inkomsten geve dan werkelijk noodig zijn, tot bestrijding der kosten van aanleg, onderhoud of verstrekking, zonder dat de handel of het vertier schade lijdt. Voor zulke en dergelijke gevallen is, naar ons inzien, art. 255 in de eerste en voornaamste plaats geschreven. De inlassching van dat artikel mag in geen geval aanleiding geven om te worden beschouwd als eene zijdelingsche erkenning, dat de regelen nopens de plaatselijke belastingen niet op alle gemeenten van toepassing konden worden gemaakt. Juist heeft de ondervinding tot hiertoe volkomen bewezen, dat alleen bij reactionnaire Gemeenteraden een streven kan worden opgemerkt, om, in strijd met het belang der gemeente, van die regels af te wijken en daardoor te verbergen den ellendigen toestand, waarin de geldmiddelen der gemeente zich bevinden. Alle andere gemeenten, en wij zagen het dezer dagen weder te 's Hertogenbosch, waarop we opzettelijk het oog zullen vestigen, streven er naar om de plaatselijke belastingen, in overeenstemming met de regels der Gemeentewet, te herzien. Die ongelukkige partijgeest veroorzaakt ook in dit opzigt weder veel kwaad en wij zullen onze aandacht blijven wijden aan die gemeenten, waar, uit vooroordeel en partijbelang, een heerschende toelag wordt gevonden, om de voorschriften der Gemeentewet in dit opzigt te ontdruken; omdat wij meer en meer overtuigd worden, dat vooral voor die gemeenten deze voorschriften bij uitstek noodzakelijk zijn, tot betere regeling harer inkomsten.

Wij zijn niet gewoon magtspreuken te bezigen, als ons oordeel wordt gevraagd; maar uit dien hoofde hebben wij ook regt aan de *Nieuwsbode* te vragen, op welken grond er bij dat blad geen twijfel bestaat, dat

schappij maar tot stijving van het fonds, aan de Regering betaalt voor de kosten van verpleging enz. hunner behoeftigen, krachtens de overeenkomst met de Maatschappij in de koloniën geplaatst en verzorgd. Deze gelden strekken, zoover zij daartoe reiken, om de betalingen te doen waartoe de Regering zich, met het oog op de baten van het fonds, jegens de Maatschappij heeft verbonden. De stortingen der gemeenten in het fonds zijn nog steeds gebleven beneden het aan de Maatschappij verschuldigde, omdat de gemeenten slechts betalen voor het getal der werkelijk te haren laste in de koloniën geplaatste behoeftigen, en de betalingen van de Regering aan de Maatschappij, volgens de bestaande overeenkomst, zich uitstrekken tot een vast bepaald getal personen, om het even of dit al dan niet in de koloniën aanwezig is, terwijl daaraan nog steeds een meer of minder groot, doch dagelijks afwisselend aantal ontbraken.

Ten einde te voorzien in het tekort, dat daardoor moest ontstaan, en uitsluitend daartoe dienen de posten jaarlijks op de Vde en Xde hoofdstukken der Staatsbegroting uitgetrokken, waarvan hierboven is gewaagd, en die geheel in het fonds worden overgebracht. Die welke op het Xde hoofdstuk voorkomen worden echter voor den Staat opgewogen door de verpleging in de koloniën van militaire gezinnen, wier leden komen in mindering van het getal der voor de Regering beschikbare plaatsen, en die op het Vde hoofdstuk, eenigermate door de verpleging van onderscheiden kolonisten, wier domicilie van onderstand niet te vinden is, en die dus ten laste van het Rijk zijn.

Dien onverminderd maakt de post, op het Vde hoofdstuk der begroting jaarlijks uitgetrokken, de som uit, welke aan het fonds door den Staat wordt hijgedragen, omdat het getal personen, in de overeenkomst bepaald, niet geheel wordt bereikt. De hoegrootheid van die som is zoo geheel onafhankelijk van den geldelijken toestand der Maatschappij. Zij hangt uitsluitend af van het meerder of minder getal onbezette plaatsen.

Slechts voor enkele jaren heeft er enig indirect verband bestaan tusschen den staat van het bijzonder fonds en den toestand der Maatschappij; het was dan, wanneer deze door buitengewone rampen ten gevolge van misgewas werd getroffen, en haar door afzonderlijke wetten eene tegemoetkoming uit dien hoofde van staatswege werd toegestaan. Gelden voor zoodanige tegemoetkomingen, door die afzonderlijke wetten toegestaan, waarmede het Vde hoofdstuk der Staatsbegroting werd verhoogd, werden, krachtens diezelfde wetten, in het Bijzonder Fonds overgebracht dan daaruit de tegemoetkoming betaald. Dit had plaats, omdat de som, waarmede de Staatsbegroting uit dien hoofde werd verhoogd, zich regelde naar den stand van het fonds, en dus zooveel lager dan het beloop der tegemoetkoming kon worden gesteld, als het gedeelte bedroeg uit de middelen van het fonds daarvoor kon worden opzondert. Zoodanige geheel op zich zelf staande voorvalten ontnemen echter niets aan de algemeene waarheid, dat de toestand der Maatschappij en die van het Bijzonder Fonds volstrekt onafhankelijk van elkander zijn.

De reden van de rekening van het Bijzonder Fonds door alvorens staande, gelijk de Regering vertrouwt, genoegzaam is toegelicht, voegt zij, ter bevordering van de kennis van al hetgeen met opzigt tot de zaken der Maatschappij en Weldadigheid is voorgevallen, nog hierbij de volgende opmerkingen:

De Memorie van Toelichting der wet van den 29sten April 1848 (Staatsblad no. 31) bevat eene volledige gedenken van al hetgeen, van het ontstaan der Maatschappij af tot op dat tijdstip, tusschen de Regering en de Maatschappij is voorgevallen, en de vermelding, in hoofdzaak, van den geldelijken toestand der laatste.

Sedert hebben de wederkerige handelingen van beide partijen bepaald tot eene getrouwe naleving van de bestaande overeenkomst, en tusschen de uitvoering der laatstgenoemde overeenkomst, en die der wet van den 1sten September 1854 (Staatsblad no. 128), is door den Staat aan de Maatschappij slechts verstrekt dan hetgeen aan haar krachtens de overeenkomst verschuldigd is.

De Maatschappij heeft echter sedert 1848, na het erlangen der volgens de overeenkomst vereischte toestemming der Regering, in eigen hoerem twee belangrijke maatregelen genomen ten einde zooveel mogelijk haren geldelijken toestand te verbeteren: de eerste in 1851, door het convalteren harer 5½, 5 en 4½ percent rentegevende gevestigde renten in 4 percent effecten, waardoor zij eene jaarlijksche besparing aan renten van plus minus f 42,000 erlangd; een maatregel die, blijkens eene overlegde nota's van beantwoording van eenige vragen, zóó geslaagd, dat op ultimo December 1854 nog slechts f 6781.25 niet was geconverteerd; en de tweede in 1854, door het aangaan eener geldleening groot f 822,000 onder 4 percent rente, waarvan de voldoening, even als de eerste, is waarborgd door f 8000 is gewaarborgd door H. Prins Frederik der Nederlanden. De opbrengst dier geldleening heeft gestrekt tot kwijting der loopende, niet gevestigde, doch rentedragende schulden, die de Maatschappij sedert vele jaren zeer hebben gedrukt, en tot vorming van een circulereend kapitaal, waarvan het gemis haar buiten betalede; het noodige tot gunstige prijzen aan te koop te nemen, wanneer daartoe anders de gelegenheid zou hebben bestaan.

De Regering heeft hare Memorie van Beantwoording in de Tweede Kamer omtrent het ontwerp tot voorloopige voorziening in de waterschapsbetalingen. Wij ontleenen daarvan de volgende:

Van de straffen tegen overtreding der keuren. Het

betoog van enkele leden, die de eerste afdeeling dezer wet onaannemelijk blijven achten, rust, zoo als in het voorloopig verslag reeds is opgemerkt, op eene verwarving van waterschapsreglementen met waterschapskeuren. Ter vermijding van noodloze herhaling wordt verwezen naar hetgeen in de stukken gewisseld over de in 1850 aangeboden wet, bepalende straf tegen overtreding der keuren van waterschappen, over het onderscheid tusschen reglementen en keuren is gezegd.

Deze wet laat de zaak der reglementen geheel onaangevoerd; zij heeft niet de strekking om aan waterschapsbesturen eene bevoegdheid toe te keunen, die zij thans niet bezitten, en grijpt dus niet in den tegenwoordigen rechts-toestand te dezen aanzien. Het ontwerp wil geenszins eenig nieuw regt aan de waterschappen schenken, maar het regt, dat zij thans bezitten, of dat hun in de nieuwe reglementen wordt toegekend, niet, in strijd met het publiek belang, ijdel en werkeloos laten.

Art. 1. «Naar het oordeel van de meeste leden eener afdeeling zijn hier de straffen, bij keuren van waterschapsbesturen te bedrigen, binnen eene te nauwe grens beperkt.»

Ofschoon zich ontegenzeggelijk gevallen kunnen voordoen, waarin door de bedreigde boete van f 25 en drie dagen gevangenis het plegen der te beteugelen feiten niet zal worden tegengehouden, zoo kunnen in den regel de voorgestelde straffen voldoende worden geacht. Het aangeduide bezwaar is van algemeenen aard en zal overal gelden, waar een bepaald maximum is bedreigd. Steeds zullen zich gevallen voordoen, waarin het blijkt, dat eene zwaardere straf was noodig geweest. In die gevallen nu moest de straf, wilde men verzeerd zijn dat vrees daarvoor van de overtreding zou afschrikken, tot eene buitengewone hoogte worden opgevoerd, waartoe de wetgevende magt vermoedelijk geene vergunning zou verleenen.

Art. 2. Dat de magt van strafbedreiging van de waterschapsbesturen op den algemeenen wetgever gelijktijdig met de invoering van den Code Penal is overgegaan, kan, zoo 't schijnt, bij inzage van art. 484 van dat wetboek aan geen redelijken twijfel onderhevig zijn.

De regering meent, dat dit punt zonder gevaar in deze wet kan worden beslist, waardoor geschillen daarover voor den strafregter cens voor altijd worden afgesneden.

Art. 4. Aan de leden die het niet billijk vinden, dat de opbrengst der boete aan het waterschap worde gelaten, terwijl de kosten der strafvordering ten laste van het Rijk komen, wordt in de eerste plaats opgemerkt, dat hetzelfde beginsel in de gemeentewet is aangenomen.

Daarenboven, indien de justitiekosten en die van de exploiten in art. 5 vermeld, ten laste van de waterschappen worden gebracht, zullen de besturen dikwijls huiverig zijn tot eene bekeuring te doen overgaan en de veroordeelden tot het voldoen der boeten te laten aanmanen, tenzij de zekerheid besta, dat de kosten op den veroordeelden kunnen worden verhaald. Vele overtredingen zouden alzoo ten nadeele van het publiek belang van het waterschap en tevens van den staat ongestraft blijven.

Art. 5. Als reden, waarom vele leden het stelsel van vervanging der boete door gevangenisstraf veel redelijker vonden dan dat hetwelk thans door de regering is voorgesteld, wordt opgegeven, dat men bij het eerste getrouw blijft aan het denkbeeld, dat onvermogen niet gestraft wordt.

Het valt moeilijk dit in te zien. Volgens het ontwerp van 1852 wordt de onvermogenende met gevangenisstraf, volgens het tegenwoordige met gevangenzetting bedreigd. In de uitvoering is er tusschen deze beide geen verschil. Maar het denkbeeld dat de onvermogenende hard wordt gevallen, of, wil men die uitdrukking liever dat het onvermogen gestraft wordt, schijnt meer ingang te zullen vinden, wanneer de onvermogenende eene andere en zwaardere straf moet ondergaan dan die, waarmede de vermogenende zijn misdrijf boet. Bij het voorstel der regering blijft een en dezelfde straf voor allen bestaan, en wordt slechts, op het voetspoor van den Code Penal, maar met weglating van het schadelijke der bijzonderheden, de uitvoering dier straf verzeerd.

Nog minder duidelijk schijnt, als bedenking tegen de voordragt, de bemerking dat de hier bedoelde overtreders meestal tot het betalen der boete in staat zullen zijn. Immers hoe meer zij dit zijn, hoe minder onvermogenen er zullen worden getroffen.

Aan het verlangen van eenige leden om uitdrukkelijk te bepalen, dat de gevangenzetting van geen invloed op de competentie des regters zal zijn, kan de regering niet wel voldoen. Immers zij zou daardoor verklaren dit punt, zonder dien, voor twijfelachtig te houden, en daarmede haar eigen stelsel, dat van eene gevangenzetting als eenvoudige middel van verhaal, afbreken of althans verzwakken.

Art. 6. Door sommige leden wordt verlangd, dat door deze wet aan de waterschapsbesturen het regt zou worden verleend tot het nemen van maatregelen, opdat aan verordeningen omtrent het doen malen van molens, het openzetten van sluizen enz., klem kunne worden bijgezet, en dat het hier gehandhaafde regt ook aan de besturen, die het thans niet bezitten, worde toegekend.

Volkomen juist is het hun, blijkens het voorloopig verslag, gegeven antwoord, namelijk dat «zoodanige nitbreiding van regten strijden zou met geheel den geest van de thans behandelde afdeeling der wet, die handhaving van het bestaande beoogt.»

§ 2. Van de middelen tot voorziening bij verzuim of weigering van besturen om werken uit te voeren en hunne schulden te voldoen, of bij gebreke van beheer. Aangozien zowel de beschouwingen vóór als tegen de meeste

belangrijke wijziging van het ontwerp van 1852 in het voorloopig verslag helder zijn uiteengezet, kan de regering bij de nadere behandeling van dit punt zeer beknopt zijn.

Veel toch van hetgeen ten voordeele van het thans aangenomen stelsel is aangevoerd, en waardoor de bestrijders van het stelsel zijn wedergelegd, komt de regering te stade. Zij wenscht echter nog de aandacht op de volgende punten te vestigen.

De regering is zich niet bewust in de memorie van toelichting het moeilijke punt, of hier al dan niet sprake is van twistgedingen over burgerlijke regten, te hebben beslist. Zij zou zelfs eer overheffen tot het gevoelen van hen die meenen, dat verzuim of weigering ten aanzien van het vervullen van publieke pligten, van pligten, waartoe het waterschap als publiek ligchaam gehouden is, niet met handelingen kunnen worden gelijk gesteld, die tot eene schuldvordering aanleiding kunnen geven, of waarbij het zuiver burgerlijke regten geldt.

Naar het inzien der regering doet dit echter niets ter zake. Zij is van gevoelen, dat het met den geest der Grondwet strookt, althans daarmede geenszins strijdt, de hier bedoelde rechtsvragen aan den burgerlijken regter op te dragen.

Art. 12. Vermits tegen de verwezenlijking van het door enkele leden opgeworpen denkbeeld om in deze wet te bepalen, dat de omslag door Gedeputeerde Staten overal naar de kadastrale grootte der landerijen zal geschieden, reeds in het voorloopig verslag grondige bedenkingen worden gevonden, kan de regering onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting, zich bij eene zeer beknopte wederlegging bepalen.

* Gravenhage, 15 Mei.

Z. M. heeft aan mr. L. Kniphorst, op verzoek, verleend eervol ontslag uit zijne betrekking van notaris te Emmen, en benoemd tot notaris te St.-Anna-Parochie A. Wassenberg, candidaat-notaris en secretaris der gemeente het Bildt.

In de zitting van den gemeenteraad alhier van heden, is onder anderen ingekomen een request van verschillende ingezetenen, die, met het doel om ter stede eene wasch- en bad-inrigting daar te stellen, verzoeken, dat hun tot dat einde worde afgestaan de zoogenaamde zalen achter de Grootte Kerk.

De verordening nopens het ophalen van asch en vuilnis is aangenomen met 25 stemmen tegen 1.

De beraadslagingen over het ontwerp van algemeene politie-verordeningen zijn voortgezet en gevorderd tot art. 148.

Morgen voortzetting ten half 2 ure.

* Z. M. de Koning is, op zijne reis naar Luxemburg, den 13 dezer te Keulen aangekomen. Alle schepen in de haven, een aantal gebouwen enz., waren versierd met vlaggen, waaronder vooral de Hollandse driekleur prijkte. Het Koninklijk jagt werd bij zijne aankomst met salvo's uit het geschut en militaire muziek aan den oever des Rijns ontvangen. De Koning werd door de civile en militaire autoriteiten aan boord van het jagt begroet, dat onmiddellijk zijne reis naar Coblenz voortzette.

Aldaar werd Z. M. door den generaal von Wedell afgewacht, om H. D. namens den Koning van Pruisen te complimenteren, en hem tot Luxemburg te vergezellen.

* H. M. de Koningin-moeder is heden ten 12½ ure met den spoorrein uit deze residentie naar Soestdijk vertrokken.

* H.H. K.K. H.H. prinsessen Hendrik en Frederik en Z. D. H. de hertogin Anna van Saksen-Weimar-Eisenach woonden gister avond de voorstelling van den Kon. Franschen Schouwburg bij. De heer Renard, voornaam eerste zanger, trad als Fernand in la Favorite op, en werd met grooten bijval ontvangen.

* H. M. de Koningin-moeder heeft gisteren den Koninklijken Bazar, van den heer D. Boer, aan den Scheveningschen weg, met een bezoek vereerd. Deze eer, aan den Bazar te beurt gevallen, was te meer streefend om dat H. M., zoo als bekend is, tot hertoe geene openbare plaatsen had bezocht. H. M. heeft vóór haar vertrek uit de residentie, den Bazar nog wenschen te bezoeken. De Koningin-Moeder heeft, na een geruimen tijd aldaar te hebben doorgbracht, bij herhaling hare bijzondere tevredenheid te kennen gegeven over al het schoone en uitheemsche, dat zoo veel in den Bazar als in de oranjerie ter beschouwing wordt aangetroffen.

* Naar men verneemt, zijn in het hotel de l'Europe vertrokken in gereedheid gebracht tot de ontvangst van H. K. H. de gravin Neiperg, prinses Sophia van Wurtemberg) zusster van H. M. de Koningin, die Donderdag aanstaande alhier verwacht wordt.

* Heden avond zal bij den graaf von Königsmark, Minister van Z. M. den Koning van Pruisen bij het Nederlandsche Hof, eene groote soirée dansant plaats hebben.

* De luit-generaal baron Nepveu is uit deze residentie naar Amersfoort vertrokken.

* De Hooze Raad heeft heden ten principale uitspraak gedaan in de bekende zaak van de slagthuisen te 's Bosch, en de voorziening door den officier bij de regthank aldaar tegen het daartoe betrekkelijke vonnis ingesteld, verworpen, hoofdzakelijk op grond, dat aan de verordening, als in strijd met het Koninklijk besluit van 31 Januarij 1824, geene verbindende kracht kan worden toegekend.

